

T. I. LOWE

Kaviareň

román

slečny Lulu

Kaviareň
román
slečny Lulu

T. I. LOWE

Kaviareň
— r o m á n —
slečny Lulu

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Lulu's Café:

© 2019 by T. I. Lowe
All rights reserved.

Vydavateľ:

Published in association with the Literary agency of Browne & Miller Literary Associates, LLC, 52 Village Place, Hinsdale, IL 60521. Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2023 KUMRAN, s. r. o.
Mýtina 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Julie Chen

Foto na obálke:

© Ruslan Gi/Shutterstock
© Anna Mente/Shutterstock

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková

Biblické citáty sú v tejto knihe citované podľa: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad s deuterokánonickými knihami*. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Tlač:

Tlačiareň Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-87-1

*Všetkým ženám,
ktoré museli premôcť démona minulosti
poznačenej zneužívaním.*

*Na pamiatku mojej maminy Debbie Hardeovej.
Svoj sľub som dodržala.*

Prológ

V CHLADNEJ VODE luxusného bazéna zaliateho mesačným svitom sa v nežnom objatí pohojdávali muž a žena. Vo vlhkom nočnom vzduchu si pripadali, akoby boli na svete úplne sami.

Nežne ju pobožkal za pravým uchom a končekmi prstov jej prešiel po tenkej jazvičke. „Chcem vedieť o tomto,“ zašepkal a jazvu jej nežne pohladil perami.

Pokrútila hlavou, ale nič nepovedala.

Vtom ju prekvapil tým, že jej poťukal po krivolakej jazve na boku, o ktorej si myslela, že je skrytá. „Chcem vedieť aj o tomto,“ šepol jej do ucha.

Ako sa dozvedel o tejto? Zdvihol pohľad a uprene sa na ňu zahľadel. V jeho očiach, ktoré mali farbu oceánu, spozorovala hlboký smútok. Nechcela, aby niesol akúkoľvek časť bremena jej minulosti, no zjavne si ho už vyložil na plecia.

Pery jej pritisol na letmú jazvu schovanú v ľavom obočí. „Chcem vedieť o tomto.“ Prepracoval sa k sotva viditeľnej jazve na brade, ktorá sa hojila práve vlani na jeseň, keď prišla do mesta. „Chcem vedieť o tomto.“

Pamätal si to.

Díval sa jej do očí, kým sa hojdali. Pustil jej bok a jej zjazvenú dlaň si pritiahol k perám, aby ju poslal letnými bozkami. „Chcem vedieť o tomto.“ Potom si ju pritisol na vzrušene bijúce srdce. „Potrebujem vedieť o tomto.“ Hlboký hlas sa mu zadržával dojatím. Keď v ňom začula túžbu, zachvela sa na celom tele.

Nakoniec jej palcom prešiel po dlhej jazve, ktorá jej pretínala spodnú peru.

„Potrebujem vedieť o tomto,“ zopakoval.

Zatajil sa jej dych a v očiach ju zaštipali slzy. Bol príliš všímavý, príliš presvedčivý. Položila mu hlavu na plece, aby schovala slzy. „Načo potrebuješ vedieť o nejakých starých škaredých jazvách?“ zamumlala.

Prešiel o kúsok ďalej, kde bola voda hlbšia, aby musela zdvihnúť hlavu a pozrieť mu do očí. „Potrebujem o nich vedieť, aby som im pomohol zahojiť sa.“ Dlaňou jej zotrel slzy z líc.

„Niektoré jazvy sa nikdy nezahoja, aj keď strašne chceme,“ šepla, „lebo sú príliš hlboké.“ Ešte chvíľu sa ním nechala pohojdávať v jemnom rytme, hlavu zaborenú do jamky na jeho krku.

Kým sa ho pevne držala, začali v nej rezonovať jeho slová. Nadišiel čas vyrovnáť sa s minulosťou, hoci to malo znamenať, že príde o budúcnosť, pre ktorú by obetovala čokoľvek.

1

ŠIŠKY... *So šiškami ide všetko ľahšie!*

„Ránko ako stvorené na dokonalú šišku. Vitajte v Šiškárni. Čo si dáte?“ opýtala sa energická pracovníčka drive-thru bistra.

„Prosím si tucet šišiek a dve malé kapučína.“

„To bude spolu pätnásť sedemdesiatšesť. Nech sa páči, ďalej.“

Gabriella Sadlerová si už rok týždeň čo týždeň kupovala Shaynine šišky, a to odvtedy, čo rodičia mladej ženy umožnili vo svojom podniku nákup priamo z auta. Shayna už teda poznala Gabrielline favoritky: šišky s čokoládovou polevou plnené pudingom, tie s citrónovým krémom a posypané práškovým cukrom a jablkové kroketky.

„Fíha, Gabby,“ zhĺkla Shayna, keď otvorila okienko, „tak tomu sa hovorí fáro.“ Mladá žena nedokázala odtrhnúť oči od nablýskaného novučičského Range Rovera.

„Ďakujem,“ nervózne odvetila Gabriella a chcela jej podať peniaze.

Shayna nezareagovala, iba si Gabriellu premeriavala, akoby si všimla niečo, čo nemala vidieť.

„Aha, chápem. To bude asi darček na uzmierenie, však?“

„Dá sa to tak povedať,“ odvetila Gabriella a šál si ovinula tesnejšie okolo krku. *Prestaň sa už vypytovať a daj mi tie šišky.* „Trochu sa ponáhľam, Shayna.“

„Vedela som, že je to darček na uzmierenie. Musím si nájsť frajera, ktorý si bude môcť dovoliť nový Range Rover. Máte *také* šťastie,“ zasmiala sa Shayna.

„Nedokážeš si predstaviť aké,“ zamrmlala si Gabriella sama pre seba a znovu sa pokúsila zaplatiť.

Shayna si peniaze napokon vzala a podala jej čerstvé dobroty a kávu. „Vám aj manželovi prajem dobrú chuť k raňajkám.“

„Jasné. Ďakujem.“ Gabriella opatrne položila škatuľu na luxusné kožené sedadlo spolujazdca. Kávu vložila do stojanov na nápoje a bez ďalšieho slova odišla. Netúžila po inom, len byť konečne sama a vychutnať si svoje šišky.

Keď vychádzala z parkoviska, zo škatule vylovila tú s pudingovou náplňou. Čerstvé pečivo sprášila na tri hlty a spláchla ho sladkou kávou. Hneď jej bolo lepšie. Zamierila k supermarketu. Bol štvrtok a štvrtok bol vyhradený na nákup potravín.

Práve parkovala na najvzdialenejšom konci parkoviska, keď jej zazvonil telefón. Zdráhavo ho vytiahla z kabelky a pri pohľade na meno na displeji sa jej stiahol žalúdok.

„Haló?“

„Kde si?“ spýtal sa Brent chladným, panovačným hlasom.

„Už som takmer v supermarkete.“ Sedela tam a so stiahnutým žalúdkom civela na spomínanú budovu. Voľnou rukou otvorila škatuľu so šiškami a v ústach sa jej začali zbíhať slinky. Jedna z jablkových krokiet na ňu žmurkala. Musela sa ovládnuť, aby sa do nej hneď nepustila, ale on by to okamžite odhalil. Nemala chuť na hubovú polievku, ktorá by dozaista nasledovala.

„Do hodiny nech si doma.“ Zavesil.

„Nenávidím ťa,“ zašepkala do telefónu a potom ho hodila späť do kabelky.

Posunula si sedadlo dozadu, aby vytvorila priestor pre škatuľu so šiškami, položila si ju na kolená a pokračovala v hostine. Na striebornom Range Roveri zbožňovala tónované sklá, ktoré jej poskytovali súkromie. Cítila sa v ňom ako vo vlastnej bubline. Jablkovú krocketku napokon nezlúpla na tri hlty, ale každý jeden si vychutnala. Potom prešla na šišku plnenú domácim jahodovým džemom. Takmer sa jej rozplynula na jazyku. Tú plnenú citrónovým krémom zaliala zvyškom prvého kapučína. Aby zaplnila prázdno vo svojom živote, zjedla plnú škatuľu šišiek a vypila dve kávy. Vzápätí sa jej zmocnili výčitky svedomia nad tým, čo práve urobila.

Niekoľkokrát sa sťažka nadýchla, skontrolovala, či nemá na sebe nejaké omrvinky, a naniesla si lesk na pery. Vystúpila z auta, pozbierala odpadky a vyhodila ich do koša, vedľa ktorého cielene zaparkovala.

Dvere supermarketu sa otvorili a jej sa od toľkého cukru, čo do seba dostala, zatočilo v hlave. Keď sa spamätala, porozhliadla sa okolo seba. V sekcii s ovocím a zeleninou postávala skupinka miestnych husičiek, ktoré spolu trkotali. Nemohla sa im vyhnúť. Už ju zbadali, takže nebolo možné schovať sa pred nimi.

„Pozrite, kto sa sem práve došuchtal,“ uškrnula sa vysoká brunetka Junie.

„Čo na nej, prepánajána, ten Brent vidíš? Vážne, veď sa len na ňu pozrite,“ zvrátila nos Sara.

„Čo?“ opýtala sa nechápavo jej priateľka Hannah. „S tou svetlou pleťou a krásnymi vlasmi vyzerá podľa mňa ako porcelánová bábika.“ Pokrčila plecami, pokým tie dve sa smiali.

„Ako tučná porcelánová bábika,“ poopravila ju Junie. „Ahoj, Gabby, nádherný šál. Ten obrovský baloniak s ním

vyzerá šik," povedala Junie sladučkým hlasom, kým si Gabriella brala nákupný vozík.

Gabriella na ženy sotva pozrela a presunula sa k paradajkám. „Ďakujem," odvetila potichu a snažila sa potlačiť slzy. Nebola hlúpa, no necítila sa na to, aby jej niečo odvrkla. Keď prechádzala k regálom s ovocím, počula, ako sa chichocú. Nad hornou perou jej vyrazili kropaje potu a pocit malátnosti sa ešte zintenzívnil. Nemala zjesť všetky šišky naraz, avšak nedokázala im odolať. Nabudúce si objedná iba šesť.

Husičky sa presunuli k pokladnici, takže Gabriella sa mohla sústreďovať na nákup. Nevoľnosť však na ňu zaútočila s takou silou, že košík musela nechať na mieste a odbehla na toaletu. Len-len že stihla vojsť do kabínky. Vyvracala všetky šišky aj kapučína. Ostré pálenie v boľavom krku vyvolalo ďalšiu vlnu vracania. Obomi rukami si držala krk a súčasne vlasy. Keď kŕče poľavili, spláchla. *Taká škoda.*

Keď sa spamätala z glukózového omámenia, pomaly prešla k umývadlu a vypláchla si ústa. Znechutene sa pozrela do zrkadla. Vedela, že toto už možno označiť za poruchu príjmu potravy. Zľahka si počúchala pulzujúci krk a pocítila totálnu bezmocnosť.

Vedela, že sa jej kráti čas, preto sa poponáhľala po vozík, ktorý nechala pri ovocí a zelenine. Postupne ho naplnila všetkým, čo bolo v zozname – jogurtom, čerstvou rybou, chudým mäsom, ovocím a zeleninou, kvalitnou kávou a odtučneným mliekom. Brent mal konkrétnu predstavu o tom, aké značky má nakupovať, a neoblomne trval na tom, aby sa presne držala nákupného zoznamu. Napokon do košíka vložila i položky zo svojho vlastného zoznamu, ktorý obsahoval sušienky Oreo a Fudge Rounds, tyčinky Snickers, nadýchané koláčky s krémovou náplňou Twin-kies a limonádu v plechovkách.

Snažila sa vybrať si pokladničku, u ktorej ešte neplatila, a tovar rozdelila na dve časti. Za veci z Brentovho zoznamu zaplatila kreditnou kartou, za tie zo svojho v hotovosti. Pokiaľ jej pokladnička účtovala sladkosti, obzrela sa okolo seba. Uľavilo sa jej, keď nezazrela žiadne známe tváre. Zhlboka sa nadýchla, odtisla košík k Range Roveru, naložila doň nákup a zamierila domov.

Domov bol ultraluxusný podkrovný byt v centre Olympie v štáte Washington. Kedysi to bol zrejme pekný priestor s vidieckym nádychom s priznanou tehloou a ošúchanými drevenými dlážkami. Teraz po nich nebolo ani stopy. Všetko bolo moderné, samé rovné línie, iba odtiene sivej a bielej. Jediná ďalšia farba, ktorá sa v byte kde-tu objavila, bola tmavooranžová. Gabrielle sa byt vôbec nepáčil. Nábytok jej pripadal skôr štýlový než funkčný; gauč aj minimalistické stoličky boli vonkoncom nepohodlné. Návštevy boli v byte zriedkavosťou.

Telefón zazvonil, práve keď vchádzala dnu. Zmocnila sa jej číra hrôza, lebo od hlasovej schránky ju delilo iba niekoľko zazvonení. Nákupné tašky teda pustila na zem a v kabelke zašmátrala po mobile. Naslepo stisla tlačidlo prijatia hovoru a prehovorila skôr, než mala telefón pri uchu. „Som doma.“

„Meškáš.“

„Nie!“ Rýchlo doplnila vysvetlenie: „Bola som na toalete.“

„Čo to máš s hlasom?“ Brent znel netrpezlivo.

Hm, tak porozmýšľajme... Tento týždeň si ma takmer uškrtil, ty netvor. Chcela som na to zabudnúť, tak som zhltila tucet šišiek a dve kapučína. Prišlo mi príšerne zle a teraz je mi ešte horšie. Vzchopila sa.

„Bolí ma hrdlo aj krk, Brent,“ odvetila potichu. „Myslím, že by som mala zájsť k lekárovi.“ Vedela, že nebude súhlasiť, ale dúfala, že mu tým aspoň vezme muníciu.

„Uvidíš, že do niekoľkých dní sa ti uľaví.“ Takmer sa jej zdalo, že je mu to ľúto. *Takmer.* „Kúpila si tú rybu, ako som ti povedal?“

Zagúľala očami. „Áno.“

„Dobre. Lietadlo by malo pristáť krátko po piatej. Na siedmu maj prichystanú rybu s restovanou zeleninou.“

„Okej,“ odvetila, no on už medzitým zložil. „Nenávidím ťa,“ zašepkala do telefónu a civela na svoj odraz v lesklej čiernej kuchynskej skrinke.

Napadlo jej, že život bol pre ňu od samého začiatku ako nočná mora. *Nezaslúžila by som si po detstve strávenom v pestúnskej starostlivosti kúsok šťastia? Namiesto toho som sa dostala z pekla do tohto nóbl bytu k samotnému diablu.*

Keď poodkladala nákup, vzala tašku so sladkosťami a zamierila do šatníka v hosťovskej izbe, ktorý slúžil ako odkladací priestor a zároveň ako jej cela, keď sa na ňu Brent už nedokázal pozerieť. Všetky jednotlivo balené sladkosti povkladala do prázdnych škatúl od topánok a ostatné spolu s plechovkami schovala do kúta za fľaše s vodou. Všetky obaly vyniesla von a napchala do odpadkového koša susedov.

Vrátila sa dnu a letmo pozrela na hodiny. Do začiatku prípravy večere má zhruba sedem hodín. Zhltla dve tabletky od bolesti a šla si ľahnúť, aby aspoň na chvíľu unikla pred svetom. Nastavila si budík a utrela si slzu z líca. Bolel ju krk a dušu mala zdrvenú. Stiahla si šál, ktorý zakrýval tmavofialové modriny, jemne si krk pohladila a natiahla sa na posteľ. Kým čakala, až tabletky zaberú, v duchu si spievala svoju hymnu *Fly Away* od Lennyho Kravitza.

2

OSPALÁ GABRIELLA VYPLA budík a odšuchtala sa do sprchy. Než sa pustí do prípravy večere, musí vyzerat' k svetlu. Citlivý krk si nechala vymasírovať horúcou vodou, vyšla von a osušila sa. Zapla žehličku na vlasy, aby splnila ďalšiu z Brentových požiadaviek: *Vlasy musíš mať vždy tmavočervené a čo najrovnejšie, v žiadnom prípade zvlnené.* Len čo bola hotová, vošla do veľkého šatníka, aby si vybrala vhodné oblečenie. Najprv siahla po roláku, ale potom si to rozmyslela a zvolila blúzku s oválnym výstrihom, aby mu pripomenula modriny. Nechcela ho provokovať, avšak dúfala, že pohľad na ne mu nedovolí, aby na ňu siahol. Napokon si navliekla čierne domáce nohavice, namaľovala sa a zamierila do kuchyne, aby uvarila večeru.

Mrkla na hodiny. Mohla si ešte dovoliť krátku zastávku v šatníku v hosťovskej izbe. Úzkosť z Brentovho návratu bola neovládateľná. Otvorila šatník, sadla si do tureckého sedu a roztrasenými rukami vylovila niekoľko sušienok. Dúfala, že jej dajú odvahu zvládnuť tento večer. Zjedla dve a potom uprene civela na prázdne obaly. Pocity viny a osamelosti sa vrátili. Vyhrabala ešte jednu tyčinku. Čokoláda si s nimi

určite poradí. S posledným zahryznutím sa objavili zvyčajné výčitky svedomia.

S pocitom prehry a hanby vyšla zo šatníka a v kuchyni, ktorá na ňu pôsobila chladným dojmom, sa bezmyšlienkovite pustila do práce.

Keď sa Brent ukázal vo dverách, na modernom jedálskom stole už čakala večera. Batožinu a kufrík položil na zem a otočil sa k nej. Nasilu sa usmiala a roztrasené ruky schovala za chrbát. Premeral si ju – jeho oči sa na krátky okamih zastavili na jej krku –, nato svoju pozornosť zameral na jedlo.

„Choď si prezliecť tú blúzku.“ Sadol si bez toho, aby jej venoval ďalší pohľad.

Vykĺzla do spálne a blúzku zamenila za rolák. Uľavilo sa jej, že to bola jediná odpoveď, akej sa jej dostalo. V krku jej pulzovala bolesť a ona dúfala, že blúzka splnila aspoň ten cieľ, že dnes večer ju nechá na pokoji.

Vrátila sa do jedálne a zistila, že už takmer dojedol. Posadila sa vedľa neho a mlčala, pretože tak si to želal. Keď siahla po vidličke a videla, ako sa jej chveje ruka, pokúsila sa upokojiť skôr, než si to všimne.

„Treba upratať kuchyňu,“ povedal.

Práve sa chystala vložiť si do úst prvý kúsok ryby. Zaváhala a zrazu sa rozhodla v jedle pokračovať. Ani nestihla žmurknúť, keď ju udrel chrbtom dlane, až zletela zo stoličky. Ležala tam s jednou rukou na pulzujúcom líci, druhou si chytila boľavý krk.

Hlt ryby držala v ústach, nevediac, či ho má vypluť alebo prehltnúť. Nebola si istá, či by v tomto stave vôbec *dokázala* niečo prehltnúť. Ryba jej doslova rástla v ústach, ale ona cítila, že nemá na výber.

Pozviechala sa na nohy a začala upratovať zo stola, zatiaľ čo on zamieril do ich spálne, aby sa osprchoval. Dúfala, že

v nej trochu vytriezvie. Vždy keď si vypil, bol na ňu tvrdší, a dnes páchol ako bar. Nemusela dvakrát hádať, kde strávil čas medzi pristátím a večerou.

Rybu vyplula na tanier a bez toho, aby niečo zjedla, dôkladne upratala kuchyňu a jedáleň, kým sa Brent vráti po svoj pohárik na dobrú noc.

Keď do miestnosti napochodoval s vlhkými tmavými vlasmi v čiernych pyžamových nohaviciach, už mala preňho, ako obyčajne, nachystaný bourbon s ľadom.

Brent bol príťažlivý muž, ktorý si potrpel na tom, aby sa udržiaval v dokonalej forme. Kiežby to stačilo. Na začiatku jej to aj stačilo. Nemohla uveriť, aká bola plytká, keď si ho vybrala. Vtedy ju nezaujímalo nič viac než jeho pekné telo a doláre.

Pri pohľade späť sa pokúšala zvaliť to na životné okolnosti. Po detstve strávenom presunmi medzi náhradnými rodinami a detskými domovmi sa v osemnástich ocitla na chicagskej ulici. Zanedlho sa dala dokopy s dievčatami, ktoré mali namierené do Vegas, kde chceli odštartovať svoju tanečnú kariéru. Ona netúžila pútať na seba pozornosť a našla si miesto servírky. To trvalo štyri mesiace. Potom stretla Brenta Sadlera a tým sa začala jej cesta do pekla.

V ten večer seabedome vplával do kasína a neodtrhol oči od Gabrielly. Po niekoľkých hodinách ju gestom privolať k sebe. Keď sa preplnenou miestnosťou dostala až k nemu, vstal a pozdravil ju.

„Je to len a len vaša vina,“ vyriekol a tmavými očami jej kĺzal po tele. Očividne sa mu páčila jej uniforma pozostávajúca z minišortiek a priliehavého ligotavého tielka, ktoré zvýrazňovalo jej postavu.

„Prepáčte, nerozumiem vám.“ Hoci to povedal zvodným tónom, jeho veta ju zmiatla.

„Prehral som všetky stávky, lebo ma rozptyľovali tie tvoje dlhočizné nohy,“ zašepkal jej do ucha a rukou jej prešiel po stehne.

Gabriella ho po nej zo žartu plesla. „To je vaša chyba, srdiečko. Nie moja.“ Náročky vykročila smerom k baru s vedomím, že ho má v päťách.

Keď došli k baru, chytil ju okolo pásu a jemne ju otočil k sebe. „Nie. Je to len a len tvoja vina a myslím, že by si mi to mala vynahradiť,“ podotkol. „Kedy sa ti končí zmena?“

„O polnoci.“ Sotva dýchala. Pokojné sebavedomie, ktoré z toho fešáka vyžarovalo, ju priam hypnotizovalo. Podľa strihu bielej košele, ktorú mal pri krku rozopnutú, a drahých čiernych smokingových nohavíc usúdila, že bude sľubným spoločníkom.

Napokon skončila v jeho apartmáne na najvyššom poschodí hotela, kde ju ráno prehovoril, aby sa zaňho vydala a vrátila sa s ním do Washingtonu. Sľúbil, že sa bude o ňu do konca života starať. Za ten krátky čas, čo boli spolu, sa k nej správal so zbožňujúcou úctou. Bol od nej o pätnásť rokov starší a pripadal jej neodolateľný – rovnako tak i jeho sľuby.

Prv ako vyrazili v ústrety jej novému domovu a životu, bolo treba zariadiť ešte jednu vec. V drahých butikoch jej s pomocou predavačiek osobne vybral celý nový šatník. Predavačky aj on ju zasypávali komplimentmi, že na jej vysokej štíhlej postave vyzerá všetko dokonale. Vklzol k nej do kabínky a bozkával ju na krku, pričom si ich oboch premeriaval v zrkadle. Svojím protikladným vzhľadom – ona s plavými vlasmi a ľadovomodrými očami, on s tmavohnedými vlasmi a hnedými očami – sa krásne dopĺňali.

„Dokonca aj vyzeráme tak, ako keby sme k sebe patrili, zlatko. Si pre mňa dokonalá.“ Svojou pozornosťou ju totálne

omámil. Nikdy sa necítla milovaná, až kým nestretla tohto úchvatného muža.

Po nákupnej horúčke nasledoval deň v kúpeľoch. Po prvý raz v živote jej niekto profesionálne upravil nechty na rukách a nohách a vymasíroval ju. Dychtila po tomto novom živote, a tak ochotne súhlasila s tým, že si vlasy nechá nafarbiť na tmavočerveno. Brent s kaderníčkou sa totiž zhodli, že ten odtieň sa dokonale hodí k farbe jej očí.

Sotva čo jej celé telo dokonale upravili a tmavočervené vlasy vyžehlili, Brent ju zaviedol do najbližšej sobášnej kaplnky, aby sa oficiálne stala jeho majetkom – ako ju nazýval. V priebehu niekoľkých krátkych dní vymazal jej minulosť a urobil z nej ženu podľa svojich predstáv. Keďže mala iba osemnásť a tak dlho bola zanedbávaná, túto zmenu privítala. Mala pocit, akoby sa jej najbláznivejšie sny stali skutočnosťou. Princ z rozprávky prifrčal do mesta na svojom parádnom športiaci a z veže kasína vyslobodil chudobnú devu.

Oddávajúcemu dal štedrý bonus za to, že do sobášneho listu neuviedol niekoľko drobností. Hoci jej celé meno znelo Leah Gabriella Allenová, na doklade stálo, že Brent Donovan Sadler si vzal Gabriellu Allenovú. Brent jej vysvetlil, že je veľmi vplyvný podnikateľ a robí to preto, aby chránil jej súkromie. Nedopustí, aby niekto akýmkoľvek spôsobom obťažoval jeho manželku. So všetkým súhlasila a nikdy sa na nič nespytovala.

Kiežby vtedy vedela to, čo vie teraz! Keď pozorovala, ako si z kuchynskej linky vzal pohárik a napil sa, napadlo jej, aké jednoduché by bolo toho kreténa otráviť a vyslobodiť sa z tohto otroctva. Prišlo jej zo seba zle a rýchlo tú absurdnú myšlienku zapudila. Nežije sa jej s ním dobre, ale je to predsa len jej manžel.

Rýchlo dopil a pozrel sa jej do očí. „Páčim sa ti, zlatko.“ Pery sa mu zvltnili do dobre známeho úšľabku.